

J. nr.: 27273

Dato: 18. oktober 2022

PÅSTANDSDOKUMENT

I sagen BS-6031/2020-FRB

SAGSØGER:

Eva Tofteberg Persson

(selv)

mod

SAGSØGTE:

Helmer Arne John Christensen

(Advokat Søren Noringriis, beskikket)

PÅSTAND:

Frifindelse

ANBRINGENDER:

Indledende bemærkninger:

Sagen udspringer af en tvist mellem en advokat og en privatperson vedrørende berettigelsen af et honorarkrav på kr. 4.375 incl. moms for en telefonisk drøftelse af 10 minutters varighed, der fandt sted den 27. januar 2014, bilag 37.

Med den efterfølgende inkassosag omfattende honorarkravet, har sagsøger som selvmøder og som partsrepræsentant selv givet anledning til forløbet, og herunder til, at sagsøgte i sin frustration over denne konfrontation har fremsat de ytringer, der udgør sagsgenstanden i nærværende sag.

Sagens indledende forløb var ganske trivielt og overskueligt; efter en kortfattet indledende telefonisk og skriftlig kommunikation i januar 2014 vedrørende en eventuel udarbejdelse af et testamente og efter en efterfølgende erindringsmail af 28. juli 2014, opfattede sagsøgte forløbet som afsluttet.

Sagsøgte hørte derefter ikke yderligere før 2 år senere den 27. maj 2016, hvor sagsøger kontaktede sagsøgte telefonisk for en fortsættelse af testamentsudarbejdelsen, der på sagsøgers eget initiativ var igangsat, hvilket sagsøgte afslog, hvorefter sagsøgte modtog en skrivelse fra det ham ukendte Concilio & Co, bilag T, uden angivelse af virksomhedsform eller cvr.nr. Uanset at skrивelsen var benævnt "RYKKER 2" havde sagsøgte ikke forud modtaget en "RYKKER" eller en "RYKKER 1".

Med skrивelsen fulgte den faktura, der gav anledning til betalingspåstanden i den første retssag, bilag 32, udstedt af Concilio & Co advokatfirma uden angivelse af virksomhedsform eller cvr.nr., på trods af at fakturaen var påført 25% moms og at virksomheden ikke var momsregistreret. Uanset at fakturaen var dateret den 11. december 2015, havde sagsøgte ikke tidligere modtaget den.

Sagsøgte forsøgte via CVR at få klarhed over, hvem Concilio & Co advokatfirma var, uden at dette lykkedes, hvorefter sagsøgte tog telefonisk kontakt til SKAT og efter henvisning da skriftligt via SKAT's standardiserede kontaktformular, bilag AA og 5. Af bilag 29 fremgår, at Concilio & Co Advokatfirma først blev registreret den 28. november 2017.

Sagsøgte har under hele forløbet gjort gældende og gør fortsat gældende, at de ytringer, der udgør sagsgenstanden i nærværende sag, vedrører dette advokatfirmas sagsbehandling overfor sagsøgte, hvorfor det alene er dette advokatfirma, der kan have partsstatus i en sag mod sagsøgte vedrørende ytringerne. Det bemærkes i denne forbindelse, at retsplejelovens § 725 skal forstås ganske snævert.

Sagsøger har som partsrepræsentant i de nu afsluttede sager tidligere anført, at Concilio & Co var et kontorfællesskab etableret i marts 2015, der i øvrigt ophørte i efteråret 2017. Kontorfællesskabet, der havde flere forskellige deltagere og som var en selvstændig økonomisk enhed med løbende udgifter, var sagsøgeren ved sagsanlægget den 4. september 2017. Den 27. november 2017 blev advokatfirmaet Paragraph3 I/S navneændret til Concilio & Co I/S med samme cvr.nr. (27205887). Langt senere i forløbet blev det af sagsøger som selvmøder og partsrepræsentant oplyst, at kontorfællesskabet blev nedlagt samme dag, hvorfor den oprindelige sagsøger ikke længere bestod efter denne dato. Det var denne sagsøger, sagsøgte i sin procesaftale af 27. september 2018 afgav søgsmålskompetence til, uvidende om at sagsøgeren i mellemtiden var nedlagt. Hverken nedlæggelsen af sagsøger eller navneændringen blev oplyst til retten eller sagsøgte.

Sagsøgte bestrider følgelig, at først Concilio & Co I/S, registreret den 28. november 2017, og efterfølgende sagsøger som selvmøder kan anses for rette sagsøger.

Sagsøger har hertil anført, at der naturligvis blev udsendt meddelelser til hver enkelt klient den 3. marts 2015, bilag 30. Dette udsagn henstår udokumenteret og er ikke underbygget af de fremlagte bilag eller af de tidligere afgivne forklaringer, hvor der blev forklaret at *De breve, der blev sendt ud, var ikke påtrykt hver enkelt klients navn, da der var tale om en standardskrivelse*. Dette skal sammenholdes med, at al anden korrespondance til og fra sagsøgte er sendt pr. mail, men åbenbart ikke denne skrivelse. Det noteres, at bilag 30 ikke er påtrykt noget klientnavn eller -adresse, samt at bilag 30 efter sit indhold ikke er retvisende, idet det oplyses *Paragraph3 advokatfirma har fået nyt navn – Concilio & Co advokatfirma. Kære klient, Paragraph3 advokatfirma har skiftet navn til Concilio & Co advokatfirma*, uagtet at denne navneændring først fandt sted den 28. november 2017. Sagsøgte bestrider at have modtaget bilag 30, endsiqe at være gjort bekendt hermed før under Advokatnævnets behandling af sagsøgtes klage, bilag AL. Skrивelsen fremgår således ikke af registreringen i bilag Æ.

Af dette bilag fremgår imidlertid, at den mailadresse, man havde registreret som sagsøgtes, ikke længere var brugbar, idet tidligere mails var kommet retur. Således har sagsøger som partsrepræsentant og som selvmøder i flere processkrifter og klagesvar til Advokatnævnet henvist til mail af 11. december 2015, hvori den omtvistede faktura fremsendes, og efterfølgende rykker i mail af 11. maj 2016, begge mails sendt til john-helmer@vip.cybercity.dk. Imidlertid er pågældende mailadresse nedlagt i 2014, hvilket man var bekendt med i henhold til advokatfirmaets sagslog, hvor det ud for 11. maj 2016 er anført ”Kan ikke leveres...”. Forløbet skal ses i sammenhæng med, at man på dette tidspunkt var bekendt med sagsøgtes nye mailadresse, som var anvendt i mail af 28. juni 2014

Som en konsekvens af, at det fakturaudstedende ”Consilio & Co advokatfirma” ikke var registreret i CVR og ej heller registreret som momspligtig hos SKAT, er den udstedte faktura ikke forsynet med et CVR nr. eller en fyldestgørende angivelse af fakturaudsteder, og den udstedte faktura opfylder således ikke kravene i § 58 i dagældende momsbekendtgørelse (§ 57 i den nugældende), hvorefter en faktura blandt andet *skal* indeholde den registrerede virksomheds registreringsnummer og den registrerede virksomheds navn og adresse. Overtrædelse af denne bestemmelse er behæftet med bødestraf, jvn. bekendtgørelsens § 133. Faktureringen er dermed tillige i strid med god bogførings-skik, jvn. dagældende bogføringslov § 6, smh. sagsøgtes indstregninger i bilag AK.

Det bestrides på denne baggrund, at der blot er tale om en fejl i et paradigma, som anført i det indgivne 2. indlæg til Advokatnævnet dateret 28. juni 2016, jvn. sagsøgtes indstregninger i bilag AI, idet der på tidspunktet for udstedelsen af fakturaen ikke var registreret nogen virksomhed i CVR under navnet Concilio & Co advokatfirma og ej heller nogen momsregistreret virksomhed under dette navn, uagtet at det fakturerede honorar er pålagt 25% moms. Dette undersøgte sagsøgte, bilag AO. Sagsøgers oplysning til Advokatnævnet den 29. juni 2016, bilag 8, var derfor ikke korrekt.

Uklarheden vedrørende identiteten på den fakturaudstedende virksomhed gav anledning til en væsentlig del af de ytringer, nærværende sag vedrører, og der er således tale om et forhold, der alene kan bebrejdes sagsøger som partsrepræsentant og som selvmøder, og sagsøgtes ytringer, som er genstanden for nærværende sag, skal ses i denne sammenhæng.

Den omstændighed, at der efter fakturaudstedelsen den 11. december 2015 og efter anlæggelsen af den oprindelige sag BS Z-1778/2017 den 4. september 2017, blev foretaget en række navneændringer, uden at Retten eller sagsøgte blev orienteret, bidrog til denne forvanskning og forvirring, ikke mindst fordi sagsøgte opfattede dette som en nedlæggelse af det advokatfirma, der havde udstedt fakturaen og indstævnet sagsøgte den 4. september 2017, bilag 12, og overfor hvilket sagsøgte havde fremsat de omtvistede ytringer, hvilket Landsretten efterfølgende gav sagsøgte medhold i.

Sagsøgte fandt det dybt forargeligt, at man undervejs i den anlagte retssag ubemærket og uden orientering af hverken retten eller sagsøgte foretog et navneskifte til Concilio & Co I/S, der var forveksleligt med kontorfællesskabets navn Concilio & Co (uden cvr.nr.), for så derefter at nedlægge påstand om ærekrænkelser begrundet i de ytringer, sagsøgte havde fremsat mod Concilio & Co (uden cvr.nr.) Dette forhold og den forvirring, dette afstedkom, har præget den tidligere proces i Retten på Frederiksberg og Østre Landsret og nu nærværende sag.

Negativ materiel retskraft:

Det gøres gældende, at sagsøgte skal frifindes, allerede fordi Østre Landsret i sag BS-28935/2020-OLR

”frifinder ... appellanten (sagsøgte) for straf vedrørende krænkelse af advokat Eva Perssons ære.”

Det gøres gældende, at sagsøger - således som sagsøger som partsrepræsentant og selvmøder har valgt at tilrettelægge sin sagsførelse mod sagsøgte, herunder sin sagsførelse i BS Z-1778/2017 og BS-28935/2020-OLR - er afskåret fra at gøre de samme påstande, anbringender og bevisligheder gældende, som i BS Z-1778/2017 og BS-28935/2020-OLR, jævnfør princippet om negativ materiel retskraft.

Der henvises supplerende til sagsøgers partsforklaring i Landsretten:

”Der er identitet mellem selskabet og hende”,

samt til sagsøgers påstandsdokument af 22. september 2021 i Landsretten:

”Således er advokat Eva Persson personligt også allerede derfor part i søgsmålet”.

Forældelse og retsfortabende passivitet:

En eventuel overtrædelse af straffelovens § 267 er underlagt privat påtale, jvn. § 275, og adgangen til privat påtale bortfalder, såfremt der ikke er anlagt sag inden 6 måneder efter, at forurettede har fået sådan kundskab, at pågældende har et tilstrækkeligt grundlag for sagsanlæg. Nærværende sag er anlagt den 7. februar 2020. Allerede på dette grundlag er sagsøger afskåret fra at gøre straffelovens § 267 gældende for udtalelser m.m. fremsat tidligere end 7. august 2019, hvorfor sagsøgte skal frifindes for fremsættelse af eventuelt ærekrænkende ytringer fremsat forud herfor, hvilket omfatter de ytringer, der er omfattet af sagsøgers påstand B nr. 1 – 72.

Det bestrides, at straffelovens § 96 kan fraviges som følge af sagsøgers retsvildfarelse i relation til spørgsmålet om rette sagsøger og om retsvirkningerne af en eventuel procesaftale i en privat straffesag. Til sagsøgers retsvildfarelse bemærkes i øvrigt, at den procesaftale, sagsøgte indgik, omfattede den virksomhed, som sagsøgte anså som sagsøger, nemlig kontorfællesskabet Consilio & Co, der udstedte den omtvistede faktura og efterfølgende fremsendte sit inkassovarsel, hvilket kontorfællesskab efterfølgende var nedlagt, hvorfor sagsøgte med sindsro kunne indgå procesaftalen, for derefter igennem at få afsluttet dette langvarige forløb.

For så vidt angår sagsøgers påstand om mortifikation bestrides det, at den løbende 3-årige forældelsesfrist blev afbrudt ved anlæggelsen af nærværende sag den 7. februar 2020, idet sagsøgers påstand vedrørende mortifikation ved sagens anlæg og frem til sagsøgers afgivelse af sit supplerende processkrift 1 den 7. marts 2022 var identisk med den påstand om mortifikation, der var nedlagt i den oprindelige sag, BS Z-1778/2017 og BS-28935/2020-OLR, hvor Landsretten afviste påstanden med henvisning til, at påstanden var *uegnet til at tage under påkendelse som mortifikationspåstand*. Følgelig var påstanden ej heller egnet til at afbryde den løbende 3-årige forældelsesfrist, og sagsøger er dermed afskåret fra at nedlægge påstand om mortifikation af bemærkninger fremsat tidligere end 3 år før sagsøgers tilretning af sin påstand den 7. marts 2022, svarende til påstand B nr. 1 - 72.

Som sagen foreligger til pådømmelse, bestrides det, at sagsøgte ytringer, som er genstand for nærværende sag, vedrører sagsøger. Samtlige ytringer er fremsat i skriftlige indlæg, der vedrørte andre parter end sagsøger. Det bestrides i den forbindelse, at den omstændighed at sagsøgte af Landsretten blev frifundet overfor Concilio & Co advokatfirma I/S v/advokat Vivian Petersen og advokat Eva Persson med den begrundelse, **at Landsretten ikke som påstandene er nedlagt og sagen forelagt kunne fastslå, at Concilio & Co advokatfirma I/S v/advokat Vivian Petersen og advokat Eva Persson var påtaleberettiget**, er ensbetydende med, at ytringerne derved vedrører sagsøger personligt og følgelig kan gøres gældende af denne i en sag som den foreliggende. **Tværtimod understreger Landsrettens præmisser, at sagsøger som partsrepræsentant og selvmøder igennem hele forløbet selv har givet anledning til en betydelig forvirring i relation til opfattelsen af, hvem man anså for krænkede af ytringerne, hvilket har været medvirkende til de frustrationer, sagsøgte har haft vedrørende forløbet, og hvilket forløb således alene kan tilskrives og bebrejdes sagsøger som partsrepræsentant og selvmøder.**

Det gøres for samtlige de ytringer, der udgør sagsgenstanden i nærværende sag, gældende, at sagsøgte har haft rimelig anledning til at fremsætte disse og at sagsøgte således i et tilstrækkeligt omfang har vurderet og undersøgt forholdene og dermed udført de tilstrækkelige undersøgelser og overvejelser, hvormed der således enten kan føres sandhedsbevis eller redegøres for forhold, der berettigede sagsøgte til at fremsætte ytringerne i den fornødne gode tro.

I udkastet til testamente, som blev fremsendt den 27. januar 2014 og som var påbegyndt på sagsøgers eget initiativ, indsatte sagsøger sig selv som bobestyrer uden forudgående drøftelse med sagsøgte og uden dennes viden eller accept. Sagsøgte opfattede dette forhold som bedragerisk.

Sagsøgte fandt det endvidere problematisk, at det overfor Advokatnævnet i klagesvar af 8. juni 2016 blev fremhævet, at sagsøgte i forbindelse med parternes telefonsamtale den 27. januar 2014 angiveligt skulle have *ytret ønske om at få udarbejdet testamentet hurtigt, herunder fordi, arvingens far (en ven til Klager, som var i besiddelse af de til testamentets færdiggørelse nødvendige oplysninger) kunne være svær at få fat i pga. skiftende arbejdstider også i udlandet, valgte jeg at fremsende det første udkast til testamente (bilag 5) sammen med den første e-mail med pris oplysninger til Indklagede (bilag 3)*. Denne oplyste blev først oplyst af sagsøgte i en efterfølgende mail afsendt den 29. januar 2014, hvilket i besvarelsen til Advokatnævnet nu blev brugt som begrundelse for den hastende udarbejdelse af testamentet den 27. januar 2014.

I samme besvarelse til Advokatnævnet oplyste sagsøger, at *Når Klager i sin e-mail af 29. januar 2014 skrev, at han ville vende tilbage "snarest", indikerede han over for mig, at han ønskede testamentet hurtigt færdigt, men også, at der var et opdrag som skitseret. Dette indikeres også af, at Klager meddelte, at han ville vende tilbage vedr. de manglende oplysninger, ligesom Klager takkede "foreløbigt"*. Det anførte skal sammenholdes med, at testamentsudkastet blev sendt den 27. januar 2014.

I samme forløb er det overfor Advokatnævnet i klagesvar af 29. juni 2016 angivet, at sagens hastende karakter var begrundet i, at sagsøgte havde lagt en besked på telefonsvarer, hvilket skal ses i sammenhæng med, at sagsøgte alene bad om en opringning uden angivelse af noget presserende forløb. Det anførte skal sammenholdes med, at testamentsudkastet blev sendt den 27. januar 2014.

Sagsøgte, der ikke er momsregistreret, er ved retsbog af 17. september 2020 meddelt advokatpålæg og Retten har ved retsbog af 6. maj 2021 meddelt sagsøgte fri proces. Opgørelse af tidsforbrug vedlægges i særskilt opgørelse.

Rettens opmærksomhed henledes i øvrigt til meddelelse af 3. november 2021 fra advokat Bjarne Skøtt Jensen vedrørende dennes honorar under den fri proces.

Endvidere henledes Rettens opmærksomhed på retsbog af 20. september 2021, hvoraf blandt andet fremgår, at sagsøgte har betalt kr. 18.593,75 incl. moms i honorar til advokat Jesper Krogh Støttrup, hvilket beløb bør indgå ved Rettens fastsættelse af sagens omkostninger.

I det omfang sagsøgte måtte blive frifundet for sagsøgers påstand A vedrørende lovens strengeste straf for ærekrænkelser (op til 2 års fængsel) gøres det gældende, at sagsøger skal pålægges sagsomkostninger, uanset udfaldet vedrørende sagens øvrige påstande, da denne påstand set i forhold til de øvrige påstande om mortifikation og tort udgør sagens væsentligste forhold.

Sagens omkostninger må fastsættes under hensyntagen til omfanget af de nedlagte påstande, sagens karakter og sagens betydelige omfang.

I det omfang sagsøger måtte få helt eller delvist medhold skal sagsøger ikke tilkendes sagsomkostninger, da sagsøger er selvmøder.

København, den 18. oktober 2022

Søren Noringriis